

(Bir hadis-i şerifte anlatılır: Peygamber Efendimiz bir keresinde minbere çıkarken birinci basamakta “Âmin!” dedi. İkinci basamakta yine “Âmin!” dedi. Üçüncü basamakta bir kere daha “Âmin!” dedi. Hutbeden sonra, Sahabe efendilerimiz “Bu sefer Senden daha önce duymadığımız bir şeyi duyduk yâ Rasûlallah! Eskiden böyle yapmıyordunuz, şimdi minbere çıkarken üç defa ‘Âmin’ dediniz. Bunun hikmeti nedir?” diye sordular. Peygamber efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdular: Cebrâil aleyhisselam geldi ve ‘Anne-babasının ihtiyarlığında onların yanında olmuş ama anne-baba hakkını gözetmemiş, onlara iyi bakarak mağfireti yakalama gibi bir fırsatı değerlendirememiş kimseye yazıklar olsun, burnu yere sürtülsün onun!’ dedi, ben de ‘Âmin!’ dedim. Cebrâil, ‘Yâ Rasûlallah, bir yerde adın anıldığı halde, Sana salât ü selâm getirmeyen de rahmetten uzak olsun, burnu yere sürtülsün!’ dedi, ben de ‘Âmin’ dedim. Ve son basamakta Cebrâil, ‘Ramazan’a yetişmiş, Ramazan’ı idrak etmiş olduğu halde Allah’ın mağfiretini kazanamamış, afv ü mağfiret bulamamış kimseye de yazıklar olsun, rahmetten uzak olsun o!’ dedi, ben de ‘Âmin’ dedim.”)

“Ramazan’ı idrak ettiği halde, afv u mağfiret liyakati kazanamamış kimseye yazıklar olsun, burnu sürtülsün onun!” deniyor. Üç hususu söylediği yerlerde, bir tanesi de budur Efendimiz’in (sallallâhu aleyhi ve sellem). “Burnun yere sürtülmesi” mevzuu, “Hakarete maruz kalsın!” yerinde bir idyum olarak kullanılıyor; “Allah, belasını versin! Allah, kahretsin!” değil. Bunlar ve “Yerin dibine batsın! Canı cehenneme!” gibi cümleler bizim kullandığımız ifadeler; bu şekilde anlamamak lazım onu. Secdede zaten burnumuz yere sürünüyor bizim. “Burnu böyle yere sürtülsün onun!” Yoksa İnsanlığın İftihar Tablosu’nun mübarek dudaklarından dökülen beyanlar, beyanların sultanıdır; çünkü onlar İnsanlığın Sultanı’nın dudaklarından dökülen ifadelerdir. Bir kere meseleye öyle bakmak lazımdır.

Şimdi Ramazan-ı şerif, Cenâb-ı Hakk’ın, insanları mağfiret adına lütfettiği bir fırsat ayıdır. O Ramazan-ı şerifte, oruç, aç durma, ayrı bir fırsattır; Allah (celle celâluhu) sizin günahlardan arınmanıza -bir yönüyle- o işi bir sebep kılıyor, bir vesile kılıyor; onunla günahlardan arınıyorsunuz. Aç duruyorsunuz; aç durmak suretiyle sabrediyorsunuz, sabrın mükâfatını görüyorsunuz. İ’tiyatlardan (alışkanlıklardan) uzaklaşmanız adına gayret gösteriyor, o mevzuda ayrı bir sevap kazanıyorsunuz. Yiyecek-içecek bir şey bulamayan insanları düşündüğünüzden dolayı ayrıca sevap kazanıyorsunuz; siz, onları düşünüyorsunuz, “Bu aç insanlar...” diyorsunuz. Hani kermes yapanlar, birileri için kermes yapıyorlar... Dolayısıyla, “Demek ki hakikaten açlık, susuzluk böyle bir şeymiş!” filan diye, o düşünmeyle de ayrı bir sevap kazanıyorsunuz.

Zaman dilimi olarak Ramazan-ı şerif, Cenâb-ı Hakk’ın mü’minlere rahmet ile teveccüh buyurduğu bir ay olması itibarıyla, Allah, ondaki “bir”lerinizi “yüz” yapabilir, “bin” yapabilir, “on bin” de yapabilir. Hâlis bir niyetle Ramazan-ı şerife girilirse, orucu tutulursa, Terâvîh’i kılınırsa, sahura kalkılırsa ve ağza-göze de sâhip olunarak bu ay iyi değerlendirilirse...

Bunu da yine Kendileri (sallallâhu aleyhi ve sellem) ifade buyuruyorlar: رَبِّ صَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ صِيَامِهِ إِلَّا وَرُبَّ قَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ قِيَامِهِ إِلَّا السَّهْرُ وَالْعَطْبُ (Bazı rivayetlerde son kelime النَّصَبُ ve التَّعَبُ şeklinde geçmektedir.) “Nice oruç tutanlar vardır ki, açlık ve susuzluk, yanlarına kâr kalmıştır! Nice ayakta duran insanlar da vardır ki, gece teheccüd adına, yanlarına sadece uykusuzluk ve yorgunluk kâr kalmıştır!”

Öyle değil; bir taraftan aç-susuz kalırken, bir diğer taraftan da elimizi-ayağımızı, gözümüzü-kulağımızı, dilimizi-dudağımızı kontrol altına almalıyız. Olumsuz bakmama, olumsuz şey söylememe, olumsuz şeylere kulak kabartmama, olumsuz şeylere el uzatmama, olumsuz şeylere doğru bir adım atmama... Bütün âzâ ve cevârihi -eskilerin ifadesiyle- “mâ hulika leh”inde, yani ne için yaratılmışsa o istikamette kullanma... Bu da orucu çok buutlandıran, ona derinlik üstüne derinlik kazandıran bir şey oluyor. Bütün âzâ ve cevârihine oruç tutturuyorsun; Ramazan böyle bir vesile/mevsim.

Şimdi bir insan bunların ne kadarını yapabiliyorsa, o kadar sevap kazanır. Bütününü yapıyorsa burada, enbiyâ-ı ızâmın arkasında yerini alır o insan; Hazreti Ebu Bekirler, Ömerler, Osmanlar, Aliler

(radiyallahu anhüm) kâfilesine katılır. Cenâb-ı Hak, öyle oruç tutmaya ve o dirahşan çehreli kâfileye veya Kamer-i Münîr'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) hâlesi olan o kâfileye katılmaya muvaffak eylesin bizleri!..

Kaynak: <https://hizmetten.com/butun-azalarimizla-oruc-tutarsak-m-fethullah-gulen-hocaefendi/>